

[Niels Frederiksen.]

dygtige Landmænd, der er i Stand til at klare de daglige Udgifter og den aarlige Forrentning, men som bliver slaaet ud ved ekstraordinære Afdrag eller ved Opsigelse af den sidste Prioritet. Jeg vil overfor dette høje Ting tillige anføre som Begrundelse for vort Standpunkt, at disse Mennesker kan man ikke hjælpe ved Akkordlovgivningen, man kan ikke hjælpe dem paa anden Maade end ved at give dem Fred for Opsigelse af Prioriteterne. De sidder med Ejendomme, som er Pengene værd, i Bedrifter, som de kan faa til at gaa rundt ved Flid, Energi og Dygtighed, men Bedrifter, hvor de ikke er i Stand til at skaffe den ekstraordinære Kapital, som vedkommende Kreditor forlanger. I det praktiske Liv ligger det i Virkeligheden saadan, at det er den Kreds af unge Landbrugere, der har handlet fornuftigst under Krigen, det er dem, der har udbetalt forholdsvis mest, dem, der har passet Pantet bedst, som nu er det mest eftertragtelserværdige Bytte for en glubsk Kreditor. Det er derfor, vi fra vor Side siger: Lad os dog forstaa, at det er baade berettiget og nødvendigt, at man skaber et Værn for den Kreds af Landbrugere, der kan svare enhver sit i den daglige Drift, der kan overvinde den driftsmæssige Krise, men ikke kan skaffe til Veje den ekstraordinære Udbetaling, før Pengeforholdene kommer mere i Ro.

Med Hensyn til den Bestemmelse, der gaar ud paa, at Pantekreditor kan unddrage sig, at den Del af Pantegælden, der ved Vurderingen anses for tabt, gaar over til at blive behandlet efter Reglerne for løs Gæld, ved at han gaar ind paa at nedskrive Pantegælden til den Guldværdi, som Laanet havde, da det blev givet, og dernæst gaar ind paa at lade denne Pantegæld blive staaende uopsigelig i 10 Aar, mener vi, at det er et rimeligt Krav, at den Pantekreditor, der vil slaa sin Debitor ned, nøjes med at faa tilbagebetalt den reelle Værdi af det, som han har laant ham. Jeg beder den høje Rigsdag se Akkordlovgivningen i den Belysning, at her gælder det ikke om at betale tilbage det, man har laant, men paa Grund af Pari-Politikens Virkning skal man i mange Tilfælde give 40 pCt. ekstra foruden den Forrentning, man har maattet svare, og derfor maa den Mand, der nu maa gaa paa Akkord med sine Kreditorer, bedømmes efter en anden Maalestok, end akkordsøgende under normale Vilkaar bedømmes efter i den offentlige Mening. Den Formueflytning, som de danske Landbrugere og andre i vort Land har været ude for, har skabt en saadan

økonomisk Tilstand, at man efter vor Opfattelse maa se paa Akkordordninger med andre Øjne, end man ellers i Almindelighed ser paa den Slags Afgørelser med.

Jeg tror ikke, det er nødvendigt at anføre andre af de i vort Forslag fremførte Bestemmelser. Resten af Forslaget's Indhold er ved den Diskussion, der nu i Dagevis er ført om dette Emne, omtalt spredt paa forskellig Maade. Men jeg vil slutte min Omtale af det af det radikale Venstre fremsatte Forslag med at sige, at det, der karakteriserer dette Forslag, er, at man har trukket Linien for Pantegælds Overførelse til løs Gælds Regler dér, hvor Pantegælden i Virkeligheden er tabt, hvor Rettigheden hører op, hvor en Særret ikke længere er betimelig, og man har søgt at følge den Linie ud fra den Betragtning, at man her ikke krænkede nogen berettiget Interesse, og man har søgt gennem dette Lovforslag at forme Bestemmelser, der baade tog Sigte paa at hjælpe dem, der ikke er mere forgældede, end at de er i Stand til at forrente den Gæld, de har, og afholde de daglige Driftsudgifter, men ikke er i Stand til at præstere de ekstraordinære Udbetalinger, som Gælden berettiger Kreditor til at forlange. Dernæst har man udformet Lovforslaget paa en saadan Maade, at det ikke alene angaar Landbrugere, men at ogsaa andre Borgere i Landet, hvis Bedrift er kriseram, kan komme ind under denne Lovgivnings Akkordbestemmelser og Udlaansbetingelser. Og til syvende og sidst har vi formet vort Lovforslag ud fra en Opfattelse, der fra mange Sider mødes med voldsom Modstand og højstemt Kritik, den Opfattelse nemlig, der faar Udtryk i, at Udlaaningen fra Statens Side skal foregaa paa en saadan Maade, at den kan blive benyttet af dem, man vil hjælpe. At den vil medføre en Risiko for Statskassen pengeligt set, kan ikke skjules, en Risiko, som de, man ønsker at hjælpe, med en vis Ret kan forlange, at Staten paatager sig, efter at de fra den Side er mishandlet økonomisk, som de er blevet. Det er efter min Mening en haardhjertet og uretfærdig Politik af Regeringen og Rigsdagen, naar de ulykkelige Følger af den Pengepolitik, som er ført, viser sig, da at sige til de enkelte, som er ramt: Ja, undskyld, men vi har den Forpligtelse at værne Statens pengelige Interesser, og nu maa I passe jer selv. En saadan Politik kan vi fra det radikale Venstres Side ikke gaa med til. Derfor har vi fremsat dette Forslag ud fra den Betragtning, at naar vi ikke kunde hindre Ulykken, vil vi dog være med til at bøde paa den og mildne den.